

Arrest

nr. 232 983 van 21 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 november 2019 wordt in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Amow op 26.11.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten;

naam: E.B.

voornaam; B.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Midar

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias: E. B. O. °26.06.1962; E. B. B. °26.06.1962 wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene is op heterdaad betrappt voor winkeldiefstal. (PV HV.12.LE.010830/2019 van de politiezone AMOW. Betrokkene wordt betrappt op het stelen van 4 flessen whisky.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij is toegekomen in België op 18.08.1998. Zijn zus verbleef in België en de rest van zijn familie in Marokko is overleden. Hij geeft aan dat hij in België ook betere zorgen kan krijgen voor zijn hartprobleem. Betrokkene zegt dat hij niet kan terugkeren naar Marokko omdat hij niemand meer heeft in Marokko en omdat hij daar ook niet dezelfde medicatie kan verkrijgen voor zijn hart. Verder verklaart betrokkene dat hij een hartprobleem heeft, verstopte aders waarvoor hij medicatie neemt. Hij kan deze medicatie niet in Marokko verkrijgen. Betrokkene zegt verder dat hij momenteel geen relatie heeft. Hij heeft nooit kinderen gehad.

Het feit dat betrokkene een zus heeft die legaal in België verblijft en waarbij hij woont, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn zus behoeft. Betrokkene verklaart aan de politie dat hij rond komt door hier en daar bij te klussen in het zwart. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn zus kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan betrokkene's zus hem steeds bezoeken in Marokko.

Uit de loutere omstandigheid dat hij - volgens zijn verklaringen sinds 1998, volgens het administratief dossier de afgelopen 10 jaar - in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België, zijn leven hier heeft opgebouwd, een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft, valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene humanitaire regularisatieaanvraag van 11.12.2009 werd op 13.05.2015 ongegrond verklaart. Deze beslissing werd op 27.11.2019 aan betrokkene betekend.

Wat betreft betrokkenes melding van zijn hartproblemen waarvoor hij medicatie neemt en zijn bewering dat dezelfde medicatie niet in Marokko verkrijgbaar is, moet opgemerkt worden dat betrokkene deze hartproblemen niet aantoonde met enig medisch attest. Verder merken we op dat betrokkene die beweert hier bijna 20 jaar te zijn (volgens het dossier sinds 2009), tijdens zijn verblijf nooit een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend. Betrokkene toont evenmin aan dat de medicatie die hij zou nemen voor zijn hartproblemen niet beschikbaar zijn in Marokko.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1998 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene pas op 11.12.2009 een eerste stap ondernam om zijn verblijf te regulariseren. Deze humanitaire regularisatieprocedure werd negatief beoordeeld. Op 13.05.2015. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: E.B.O. °26.06.1962; E.B.B. °26.06.1962

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Bovendien werd betrokkene op heterdaad betrapt op winkeldiefstal.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV HV.12.LE.010830/2019 van de politiezone AMOW.). Betrokkene wordt betrapt op het stelen van 4 flessen whisky.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1998 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene pas op 11.12.2009 een eerste stap ondernam om zijn verblijf te regulariseren. Deze humanitaire regularisatieprocedure werd negatief beoordeeld. Op 13.05.2015. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: E.B.O. "26.06.1962; E.B.B. "26.06.1962

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Bovendien werd betrokkene op heterdaad betrap op winkeldiefstal.

Betrokkene is op heterdaad betrap voor winkeldiefstal. (PV HV.12.LE.010830/2019 van de politiezone AMOW.). Betrokkene wordt betrap op het stelen van 4 flessen whisky.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren omdat hij niemand meer heeft in Marokko. Bovendien kan hij er ook niet dezelfde medicatie verkrijgen voor zijn hart. Betrokkene toont niet aan dat hij in Marokko niet deze medicatie of gelijkaardige medicatie zou kunnen krijgen in Marokko.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij een hartprobleem heeft waarvoor hij medicatie neemt. Dezelfde medicatie zou niet beschikbaar zijn in Marokko

Wat betreft betrokkenes melding van zijn hartproblemen waarvoor hij medicatie neemt en zijn bewering dat dezelfde medicatie niet in Marokko verkrijgbaar is, moet opgemerkt worden dat betrokkene deze hartproblemen niet aantoonst met enig medisch attest. Verder merken we op dat betrokkene die beweert hier bijna 20 jaar te zijn (volgens het dossier sinds 2009), tijdens zijn verblijf nooit een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend. Betrokkene toont evenmin aan dat de medicatie die hij zou nemen voor zijn hartproblemen niet beschikbaar zijn in Marokko.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...].“

1.2. Op dezelfde dag wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie PZ AMOW op 26.11.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : E.B.

voornaam : B.

geboortedatum : 29.06.1962

geboorteplaats : Midar

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.11.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1998 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene pas op 11.12.2009 een eerste stap ondernam om zijn verblijf te regulariseren. Deze humanitaire regularisatieprocedure werd negatief beoordeeld. Op 13.05.2015. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: E.B.O. °26.06.1962; E.B.B. °26.06.1962

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Bovendien werd betrokkene op heterdaad betrapt op winkeldiefstal.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV HV.12.LE.010830/2019 van de politiezone AMOW.). Betrokkene wordt betrapt op het stelen van 4 flessen whisky.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV HV.12.LE.010830/2019 van de politiezone AMOW. Betrokkene wordt betrapt op het stelen van 4 flessen whisky.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij is toegekomen in België op 18.08.1998. Zijn zus verbleef in België en de rest van zijn familie in Marokko is overleden. Hij geeft aan dat hij in België ook betere zorgen kan krijgen voor zijn hartprobleem. Betrokkene zegt dat hij niet kan terugkeren naar Marokko omdat hij niemand meer heeft in Marokko en omdat hij daar ook niet dezelfde medicatie kan verkrijgen voor zijn hart. Verder verklaart betrokkene dat hij een hartprobleem heeft, verstopte adres waarvoor hij medicatie neemt. Hij kan deze medicatie niet in Marokko verkrijgen. Betrokkene zegt verder dat hij momenteel geen relatie heeft. Hij heeft nooit kinderen gehad.

Het feit dat betrokkene een zus heeft die legaal in België verblijft en waarbij hij woont, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn zus behoeft. Betrokkene verklaart aan de politie dat hij rond komt door hier en daar bij te klussen in het zwart. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn zus kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan betrokkene's zus hem steeds bezoeken in Marokko.

Uit de loutere omstandigheid dat hij - volgens zijn verklaringen sinds 1998, volgens het administratief dossier de afgelopen 10 jaar - in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België, zijn leven hier heeft opgebouwd, een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft, valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene humanitaire regularisatieaanvraag van 11.12.2009 werd op 13.05.2015 ongegrond verklaart. Deze beslissing werd op 27.11.2019 aan betrokkene betekend.

Wat betreft betrokkene's melding van zijn hartproblemen waarvoor hij medicatie neemt en zijn bewering dat dezelfde medicatie niet in Marokko verkrijgbaar is, moet opgemerkt worden dat betrokkene deze hartproblemen niet aantoont met enig medisch attest. Verder merken we op dat betrokkene die beweert hier bijna 20 jaar te zijn (volgens het dossier sinds 2009), tijdens zijn verblijf nooit een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend. Betrokkene toont evenmin aan dat de medicatie die hij zou nemen voor zijn hartproblemen niet beschikbaar zijn in Marokko.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan, waarin hij de verwerende partij een manifeste appreciatiefout verwijt en verder de schending opwerpt van “ *artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22 van de Grondwet, van artikelen 1 7, 62 en 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gelezen in overeenkomstig met artikel 5.b en artikel 11.12 van de terugkeerrichtlijn, van het recht om te worden gehoord, van het proportionaliteitsbeginselen van de zorgvuldigheidsplicht.* ”

3.1.1. In het eerste middelonderdeel stelt hij het volgende:

“ *Eerste grief: afwezigheid van risico op onderduiken en van ernstige bedreiging voor de openbare orde*

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234 164 van 17 maart 2016): «11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7. alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet « § 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval ».

Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten de beslissingen gemotiveerd zijn; dezelfde bepaling voorziet ook in het recht om te worden gehoord, wat ook een algemeen rechtsbeginsel is.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr. 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

Volgens artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet: « § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die

overeenkomstig artikel 6 met gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...)§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koninklijke regering bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...) 3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (...)] ».

Volgens artikel 7 van de terugkeerrichtlijn: « 3 Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven ». Artikel 110 quaterdecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 voorziet deze preventieve maatregelen in.

In casu is het inreisverbod gebaseerd op het feit dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, en dat er een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (artikel 74/11 §1, lid 2 1° van de Vreemdelingenwet).

Eenzijds wordt in de bestreden beslissingen geen melding gemaakt van een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd.

Anderzijds is het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek door het risico op onderduiken, en door het feit dat Meneer E.B. een gevaar voor de openbare orde zou vormen, gemotiveerd (artikel 74/14 §3.1° en 3° van de Vreemdelingenwet).

Het risico op onderduiken wordt gemotiveerd door het feit dat: «1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 1998 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene pas op 11.12.2009 een eerste stap ondernam om zijn verblijf te regulariseren. Deze humanitaire regularisatieprocedure werd negatief beoordeeld. Op 13.05.2015. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteit: E.B.O. °26.06.1962; E.B.B. °26 06 1962 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert ».

Volgens artikel 1er, §1, 11° van de Vreemdelingenwet : « risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure. een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken ». Volgens artikel 1er §2 van de Vreemdelingenwet: «Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval »

In casu is de motivatie van de bestreden beslissingen stereotiep en wijst ze niet op een actueel en reëel risico op onderduiken, noch op een individueel onderzoek, noch op het in aanmerking nemen van alle omstandigheden van het geval. Bovendien is geen van de in artikel 110 quaterdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziene preventieve maatregelen eerder aan verzoeker toegepast.

Met betrekking tot het gevaar dat Meneer E.B. voor de openbare orde zou vormen, beweert de verwerende partij dat: Betrokkene is op heterdaad betrapt op winkeldiefstal. (PV HV. 12.LE.010830/2019 van de politiezone AMOW.). Betrokkene wordt betrapt op het stelen van 4 flessen whisky. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

Volgens de Raad van State : « S/ les articles 7 74/11 et 74/14 autorisent le Secrétaire à prendre un ordre de quitter et une interdiction d'entrée à l'égard d'un étranger qui constitue un danger pour l'ordre public, encore faut-il que l'atteinte à l'ordre public puisse se déduire d'éléments suffisants et pertinents figurant dans le dossier administratif soumis au Conseil » (RvS, 23 oktober 2003, Adm. publ. mens., 2003, p 197).

De uitdrukking "openbare orde" wordt over het algemeen geïnterpreteerd als het voorkomen van sociale wanorde. Een bedreiging die alleen maar wordt verondersteld is niet reëel. Dit moet een actuele dreiging zijn

Volgens het arrest van het Hof van 16 januari 2018 (zaak C-240/17):

48 *Met betrekking tot de mogelijkheid voor de Finse autoriteiten om in dergelijke omstandigheden jegens E een terugkeerbesluit vast te stellen dat gepaard gaat met een inreisverbod, blijkt uit de bewoordingen van artikel 6, lid 2, van richtlijn 2008/115 dat die autoriteiten verplicht waren een dergelijk terugkeerbesluit uit te vaardigen en daar overeenkomstig artikel 11 van die richtlijn een inreisverbod aan te verbinden, mits de openbare orde en nationale veiligheid dit vereisen, hetgeen evenwel door de nationale rechter moet worden beoordeeld in het licht van de relevante rechtspraak van het Hof (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50-52 en 54)*

49 *In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54).*

In haar twee beslissingen zegt de verwerende partij niet hoe verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. In casu heeft Meneer E.B. de whiskyflessen rechtstreeks laten rusten en heeft hij onmiddellijk zijn actie betreurd. Hij heeft geen strafblad en had daarvoor geen enkele overtreding begaan. De interpretatie van de tegenpartij van de openbare orde door de andere partij is dus abusief.

Bijgevolg vormen de bestreden beslissingen een manifeste appreciatiefout. De bestreden beslissingen zijn onvoldoende gemotiveerd; in dit opzicht zijn de bestreden beslissingen in strijd met artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet genomen."

3.1.2. In het tweede middelonderdeel betoogt verzoeker het volgende:

“• Tweede grief: schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Volgens de terugkeerrichtlijn: «De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich met beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of veiwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven» (Overweging nr. 6).

Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet

allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. /Finland. § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familieleden te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter wel willendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Pari. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014...).

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234 164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcée -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU:C:2012:744. punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336. punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen » (HvJ, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat

elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: «Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» (HvJ, M.G. v. Holland, C-383/13, 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: «[...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ».

Quod non in casu. Enerzijds heeft Meneer E.B. geen familie meer, behalve zijn zus die legaal in België woont. Anderzijds kant heeft Meneer E.B. ernstige hartproblemen. Hij heeft een cardiologische opvolging en neemt verschillende medicijnen (stuk 4).

De bestreden beslissingen bevatten geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden. De bestreden beslissingen vormen een daadwerkelijke inbreuk op het gezinsleven van de verzoeker.

De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Ze heeft geen evenredig rekening gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker in België. Het is bovendien moeilijk om waar te nemen hoe de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere in het gedrang zouden komen door de aanwezigheid in België van de verzoeker die met zijn zus woont.

Aangezien de situatie van Meneer E.B. binnen het toepassingsgebied van het recht van de Unie valt, moet bij de beoordeling van deze situatie rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven, zoals vastgesteld in artikel 7 van het Handvest gelezen in samenhang met artikel 24 §2 van het Handvest (HvJ, 13 september 2016, Rendon, C-165/14). In casu wordt het bestaan van een gezinsleven in België en in Portugal, in de zin van deze bepalingen en van artikel 8 EVRM, niet betwist. De Belgische Staat beweert echter dat hij Meneer E.B. gedurende drie jaar buiten het grondgebied van de Unie wil houden. Een dergelijke beoordeling is in strijd met het proportionaliteitsbeginsel dat in bovengenoemde bepalingen is vervat en vormt een manifeste appreciatiefout. Eenvoudige telefoon- of internetcontacten zijn niet voldoende om drie jaar lang een effectief privé- en gezinsleven te hebben.

Bijgevolg in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 11.2 van de richtlijn, worden in de bestreden beslissingen geen rekening gehouden met alle omstandigheden van het geval. Door geen rekening te houden met de gezondheidstoestand van Meneer E.B. en met zijn gezinsleven in België, heeft de verwerende partij ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden. “

3.2.1. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten) en 3° (omdat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden). De beide gronden kunnen elk op zich volstaan als grondslag voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, een geldig visum of een geldige verblijfstitel, de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° blijft derhalve staan. In die zin is de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet overbodig.

3.2.2. Wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, heeft de verwerende partij verwezen naar artikel 74/14, §3, 1° (omdat er een risico op onderduiken zou bestaan) en 3° (omdat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde).

Wat betreft de toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, moet er vooreerst op worden gewezen dat het risico op onderduiken wordt gedefinieerd in artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet, als volgt:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

De tweede paragraaf van deze bepaling, waarnaar wordt verwezen, luidt onder meer als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuuring valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

[...]

11° [...].”

De verwerende partij heeft toepassing gemaakt van elk van de hiervoor weergegeven criteria, omdat (1°) verzoeker beweert sinds 1998 in België te verblijven, hij pas op 11 december 2009 een eerste stap ondernam om zijn verblijf te regulariseren en hij, nadat deze procedure negatief werd afgesloten op 13 mei 2015 zijn verblijf niet meer op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren

(2°) verzoeker gebruik heeft gemaakt van meerdere identiteiten, en

(3°) verzoeker zich niet tijdig heeft aangemeld bij de gemeente en geen bewijs levert dat hij op hotel verblijft, en bovendien op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal.

Verzoeker stelt dat deze motivering stereotiep is en ze niet wijst op een actueel en reëel risico op onderduiken, noch op een individueel onderzoek, noch op het in aanmerking nemen van alle omstandigheden van het geval. Echter, de Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker zélf zich vergenoegt met een vaag en algemeen betoog, zonder met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de vaststellingen zoals opgesomd niet correct zouden zijn of onvolledig, en zonder zelfs maar aan te geven dat de conclusie, gelet op al deze vaststellingen samengenomen, dat er een risico is op onderduiken, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

Verzoeker stelt nog dat geen van de in artikel 110^{quater}decies van het Vreemdelingenbesluit voorziene preventieve maatregelen werden toegepast.

Artikel 74/14, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt inderdaad dat, om het risico op onderduiken tijdens de termijn voor vrijwillig vertrek te vermijden, de betrokkene kan worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen, die in het Vreemdelingenbesluit worden bepaald. Echter, het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om te beoordelen of zij gebruik maakt van de in artikel 110^{quater}decies van het Vreemdelingenbesluit opgenomen preventieve maatregelen om het risico op onderduiken tijdens de termijn die voor het vrijwillig vertrek is toegekend, te vermijden, dan wel afwijkt van de standaard termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen door, zoals in casu, geen enkele termijn te verlenen op grond van het risico op onderduiken. Ook op dit vlak toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid op kennelijk onredelijke wijze heeft aangewend.

Gelet op hetgeen voorafgaat, moet worden vastgesteld dat niet is aangetoond dat de verwerende partij niet op deugdelijke wijze heeft beslist dat aan verzoeker geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

3.2.3. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het recht om te worden gehoord, kan worden volstaan met de vaststelling dat hij daar niet in kan worden bijgetreden: zoals uit de bestreden beslissing blijkt werd hij wel degelijk gehoord op 26 november 2019 en werden zijn verklaringen betrokken in het besluitvormingsproces.

3.2.4. Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst op het feit dat hij geen familie meer heeft, alleen zijn zus die legaal in België woont, en op het feit dat hij ernstige cardiologische problemen zou hebben, waarvoor hij wordt opgevolgd en waarvoor hij medicatie neemt. De bestreden beslissingen bevatten dienaangaande geen belangenafweging, zo stelt hij, en vormen een daadwerkelijke inbreuk op zijn gezinsleven.

Eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat wel degelijk werd gemotiveerd over de mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en in het bijzonder over de relatie tussen verzoeker en zijn zus, het feit dat verzoeker hier zijn leven heeft opgebouwd, en zijn hartproblemen. Dat er geen belangenafweging zou zijn, gaat dus niet op.

De Raad wijst erop dat de relatie tussen meerderjarige broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). De door verzoeker aangehaalde band met zijn zus kan dus slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36), waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

De verwerende partij heeft ter zake vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij mantelzorg nodig heeft van zijn zus, en dat hij financieel rond komt door hier en daar wat bij te klussen. Verzoeker brengt ook nu geen enkel element bij dat zou wijzen op een bijzondere afhankelijkheid van zijn zus. Het loutere feit dat hij met haar zou samenwonen volstaat niet.

Verzoeker toont dus niet aan dat hij een beschermenswaardig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, heeft met zijn zus. Derhalve maakt hij niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk zou zijn, of disproportioneel om te stellen dat verzoeker contact kan houden met zijn zus door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en doordat zij hem kan bezoeken in Marokko.

Voorts, wat betreft zijn vermeende privéleven, moet vooreerst worden vastgesteld dat verzoeker geen concrete argumenten aanvoert tegen de motieven in de bestreden beslissing. Daarenboven, en misschien wel bovenal, moet erop worden gewezen dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn sociale belangen niet verder concretiseert of enigszins duidt, terwijl de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont dus ook niet aan dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft zijn cardiologische problemen, werd het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart dat hij een hartprobleem heeft waarvoor hij medicatie neemt. Dezelfde medicatie zou niet beschikbaar zijn in Marokko

Wat betreft betrokkenes melding van zijn hartproblemen waarvoor hij medicatie neemt en zijn bewering dat dezelfde medicatie niet in Marokko verkrijgbaar is, moet opgemerkt worden dat betrokkene deze hartproblemen niet aantoont met enig medisch attest. Verder merken we op dat betrokkene die beweert hier bijna 20 jaar te zijn (volgens het dossier sinds 2009), tijdens zijn verblijf nooit een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend. Betrokkene toont evenmin aan dat de medicatie die hij zou nemen voor zijn hartproblemen niet beschikbaar zijn in Marokko.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.”

Waar verzoeker nu, bij zijn verzoekschrift, een stuk voorlegt waaruit blijkt dat hij medisch wordt opgevolgd en verschillende medicijnen neemt, doet hij daarmee nog geen afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij dat hij nooit een medische regularisatie heeft ingediend en evenmin aantoonst dat zijn medicatie niet beschikbaar zou zijn in Marokko. Derhalve is niet aannemelijk gemaakt dat ten onrechte werd gesteld dat verzoeker geen elementen aantoonst die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die een terugkeer zou verhinderen.

3.2.5. Aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn, daarin begrepen het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, leidt dit ook tot de vaststelling dat het inreisverbod aan verzoeker kon worden opgelegd op deze grond. Immers, luidens artikel 74/11, §1,1° tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Voor zover verzoeker nog van oordeel is dat de duur van het inreisverbod niet proportioneel zou zijn, moet er vooreerst op worden gewezen dat artikel 74/11, §1 voorziet in verschillende gradaties voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Zo kan in “standaardgevallen” een inreisverbod worden opgelegd tot drie jaar, kan deze termijn worden verlengd tot vijf jaar wanneer de betrokkene fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, en kan deze termijn worden overschreden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In ieder geval moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900; RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233)

De gemachtigde is in casu binnen de standaardtermijn gebleven en heeft geopteerd voor een termijn van drie jaar, rekening houdend met de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en in het bijzonder met verzoekers vermeende privéleven, het feit dat zijn zus legaal in België verblijft, met zijn verklaringen over zijn hartproblemen en met het feit dat hij op heterdaad werd betrapt bij een winkeldiefstal. Verzoeker betwist deze winkeldiefstal niet, tracht louter zijn gedrag te vergoelijken enerzijds, en is van oordeel dat de juridische kwalificatie van de feiten als gedrag waardoor hij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden niet correct is anderzijds. Daargelaten de vraag of de juridische kwalificatie van de vastgestelde en niet-betwiste feiten, zoals uit het administratief dossier blijkt, al dan niet correct is, is ze in casu niet van belang, nu de gemachtigde, zoals reeds gesteld, binnen de standaardtermijn van maximum drie jaar is gebleven. Verder kan het niet redelijkerwijze worden betwist dat dit gegevens zijn die deel uitmaken van de specifieke omstandigheden van het geval, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat oplegt, zodat niet is aangetoond dat de verwerende partij er geen rekening mee mocht houden.

De Raad kan -ten slotte- niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740).

3.2.6. Het enig middel heeft geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd besproken, en moet derhalve in zijn geheel ongegrond worden verklaard.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS